

Alcyone (J. Krishnamurti):

A Mester lábainál

* * *

BEVEZETÉS

Mint idősebb abban a kiváltságban részesültem, hogy rövid bevezetést írhattak e kis könyvhöz, egy olyan fiatalabb testvérünk első munkájához, aki testben valóban fiatalabb, lélekben azonban nem. A benne foglalt tanításokat Mesterétől kapta, midőn ő elkészítette a beavatásra, és emlékezetből írta le azokat – lassan, fáradságos munkával –, mert az angol nyelvet tavaly még nem bírta olyan folyékonyan, mint most. Legnagyobb részük a Mester saját szavainak hű mása; de ami nem ilyen szó szerinti ismétlés, az a Mester gondolata tanítványának szavaiba burkolva. Két kihagyott mondatot pótolta a Mester, két más esetben pedig egy-egy kihagyott szót. Ettől eltekintve, a többi Alcyone saját munkája, a világnak adott első ajándéka.

Bár segítene másokon is, mint ahogyan őrajta segített az élőszóval adott tanítás, – ebben a reményben nyújtja át, De a tanítás csak akkor teremhet gyümölcsöt, ha az ember szerinte él, mint ahogyan ő élt, mióta Mester ajkáról hallotta. A példa és a tanítás követése feltárja a nagy kapu szárnyait az olvasó előtt, amint az író előtt feltárta, és rálép az Ösvényre.

1910. december havában

Annie Besant

AZOKNAK AKIK ZÖRGETNEK

A valótlanból vezess a Valóba!

A sötétségből vezess a Világosságba!

A halálból vezess a Halhatatlanságba!

ELŐSZÓ

Ezek nem az én szavaim, hanem a Mester szavai, Aki tanított. Őnékülé mit sem tehettem volna, de az Ő segítségével ráléptem az Ösvényre. Te is arra vágysz, hogy rálépj ugyanerre az Ösvényre, azok a szavak tehát, amelyeket nekem mondott, rajtad is segíteni fognak, ha engedelmeskedel nekik. Nem elég azt mondani, hogy igazak és szépek; ha valaki eredményt óhajt elérni, pontosan követnie kell a mondottakat. Nézni az ételt és azt mondani, hogy jó: még nem elégíti ki az éhezőt; utána kell nyúlania és ennie kell. Hasonlóképpen nem elég hallanod a Mester Szavait, meg kell tenned, amit mond, figyelve minden szavára, követve minden figyelmeztetését. A meg nem fogadott figyelmeztetés, az elszalasztott szó: örökre elveszett, mert Ő kétszer nem beszél.

Négy kvalifikáció szükséges, hogy erre az Ösvényre léphess:

ítélőképesség,
vágytalanság,
jó magaviselet,
szeretet.

Megkísérlem, hogy közöljem veled, mit mondott nekem róluk a Mester.

*Figyelj a rejtett fényre.
Várd a Mestered szavát,
Hallgasd, mit rendel néked,
Búgó harc-zajon át.*

*Halvány jelét is lásd meg:
Eltűnőn is való.
Halk suttogását halld meg,
Bár üvölt a földi szó.*

I.

E kvalifikációk közt első a megkülönböztető-képesség. Ez alatt rendszerint a való és a valótlan közti különbségnek azt a felismerését értjük, ami az embert arra indítja, hogy rálépjen az Ösvényre. Valóban ez, de ennél sokkal több is, és gyakorolni kell nemcsak az Ösvény elején, hanem minden további lépésnél, minden nap, mindvégig. Rálépsz az Ösvényre, mert felismerted, hogy csak rajta lehet megtalálni mindazt, amit érdemes megszerezni. Azok, akik ezt nem tudják, gazdagságért és hatalomért dolgoznak, pedig ez legfeljebb egy életre szól, tehát valótlan. Vannak ennél nagyobb dolgok is, való és maradandó dolgok, s ha láttad egyszer ezeket, nem vágysz többé amazokra.

Az egész világon csak kétféle ember van: olyan, aki tud és olyan, aki nem tud, s ez a tudás a lényeges. Hogy milyen vallást követ valaki, hogy milyen fajhoz tartozik, – mindez nem fontos; a valóban fontos, a tudás, annak a tervnek az ismerete, melyet Isten az emberiség számára készített. Mert Istennek terve van, s e terv a fejlődés. Ha az ember egyszer látta ezt s igazán ismeri, lehetetlen, hogy ne dolgozzék érte, hogy ne azonosítsa magát vele, mert ez olyan dicső, olyan szép. Mivel tehát tud, Istennel van, a jó mellett és a rossz ellen, a fejlődésért dolgozik, nem pedig önzésből.

Ha Istennel van, közülünk való s egyáltalán mit sem számít, hogy hindunak vagy buddhistának, kereszténynek vagy mohamedánnak vallja magát, hogy indiai vagy angol, kínai vagy orosz. Azok, akik Őmellette vannak, tudják, hogy miért vannak itt, hogy mit kell tenniük, s igyekeznek meg is tenni. A többiek még nem tudják, hogy mit kell cselekedniök, s ezért gyakran balgán cselekszenek. Olyan cselekvési módokat próbálnak kieszelni, amelyekről azt hiszik, hogy kellemesek lesznek számukra, – mivel nem tudják megérteni, hogy mindnyájan egyek vagyunk, s ezért csak az lehet mindig igazán kellemes bárki számára, amit az Egy akar. A valótlan követik a való helyett. Amíg nem tanultak meg különbséget tenni e kettő között, még nem szegődtek Isten oldalára, s ezért ez a megkülönböztetés az első lépés.

De ha már megtörtént is a választás, mindig észben kell tartanod, hogy a valónak és a valótlanoknak sokféle változata van. Állandóan különbséget kell tenned a helyes és a helytelen, a fontos és a lényegtelen, a hasznos és a haszontalan, az igaz és a hamis, az önző és az önzetlen között.

A helyes és a helytelen között való választásnak nem kell nehéznek lennie, mert azok, akik a Mestert óhajtják követni, már elhatározták, hogy mindenáron a helyeset választják. Ámde a test és az ember két külön valami, s az ember akarata nem mindig azonos a test kívánságaival. Ha tested kíván valamit, állj meg egy pillanatra s gondold meg, vajon valóban *te* kívánod-e. Mert *te*: Isten vagy, s csak azt akarod, amit Isten akar. De mélyen be kell hatolnod magadba, hogy megtaláld a bensődben lakozó Istent, hogy halljad szavát, mely a *te* szavad. Ne téveszd össze testeidet saját magaddal, – se a fizikai testet, se az asztrálist, se a mentálist. Mindegyik Énednek szeretné kiadni magát, hogy megkaphassa, amit kíván. De néked ismerned kell valamennyit, s tudnod kell, hogy uruk vagy.

Ha valami munka akad, amit el kell végezni, a fizikai test pihenni, sétára indulni, enni és inni vágyik, s az, aki nem tud, így szól magában: „Én akarom tenni mindezt és meg is kell tennem!”. De az ember, aki tud, azt mondja: „Az, ami ilyesmire vágyik, nem az Énem, tehát várhat egy ideig”. Gyakran, ha valami alkalom kínálkozik, hogy segítsünk valakin, a test így érez: „Mennyi fáradságomba fog ez kerülni; hadd tegye meg inkább másvalaki”. Az ember azonban így válaszol a testének: „Nem fogsz megakadályozni abban, hogy jót tegyek”.

A test: az állatod – a lovad, amelyen lovagolsz. Ezért jól kell bánnod vele s gondját kell viselned; nem szabad kelleténél többet dolgoztatnod, kellőképpen kell táplálnod, csakis tiszta étellel és itallal, s mindig tisztán kell tartanod, óva még a legparányibb szennyfolttól is. Mert teljesen tiszta és egészséges test nélkül nem végezheted el az előkészület fáradságos munkáját, nem bírod a szüntelen feszültséget. De mindig te uralkodj a testen, ne a test terajtd.

Az asztráltestnek is megvannak a maga kívánságai, tucatszámra van ilyen kívánsága; azt követeli, hogy haragudj, hogy éles szavakat használj, hogy féltékenységet érezz, hogy pénzre sóvárogj, hogy irigyeld a másét, hogy lehangoltságnak engedd át magadat. Mindezt követeli és még sokkal többet, nem azért mintha ártalmadra törne, hanem mert kedveli a heves rezgéseket és szereti azokat folyton változtatni. *Te* azonban mindebből semmit sem akarsz, s ezért különbséget kell tenned *saját* kívánságaid és tested kívánságai között.

Mentáltested arra vágyik, hogy büszkén különváltnak tartsa magát, hogy sokat tartson magáról, keveset másokról. Még ha el is fordítottad a világi dolgoktól, egyre megkísérli, hogy saját előnyét keresse, hogy a Mester munkája és a másokon való segítség helyett inkább a saját haladásodon való gondolkodásra bírjon. Ha meditálsz, megkísérli, hogy arra a sokféle dologra gondolj, amit ő akar, ahelyett az egy helyett, amit *te* akarsz. *Te* nem vagy ez az elme, hanem a tiéd, hogy használj; ezért szükséges a megkülönböztető-képesség. Szüntelen résen kell lenned, különben kudarcot vallasz.

A helyes és a helytelen közt az okkultizmus nem ismer megalkuvást. Bármi a látzólagos ára, a helyeset meg kell tenned, a helytelent nem szabad megtenned; – mit sem számít, hogy mit gondol vagy mond rólad a tudatlan. Alaposan tanulmányoznod kell a természet rejtett törvényeit, s ha megismerted azokat, szerintük kell élned, követve mindig az okosságot és józan észet.

Különbséget kell tenned a lényeges és a lényegtelen között. Légy szilárd miként a szikla, ami a helyeset és a helytelent illeti; lényegtelen dolgokban pedig mindig engedj másoknak. Mert mindig nyájásnak és szívesnek kell lenned, okosnak és alkalmazkodónak, megadva másoknak ugyanazt a teljes szabadságot, amelyre neked is szükség van.

Kísérelj meg felismerni, hogy mit érdemes megtenni, s ne feledd, hogy a dolgokat nem szabad nagyságuk szerint megítélned. Sokkal jobb megtenni valami csekélyet, ami közvetlenül hasznos a Mester munkájában, mint valami nagy dolgot, amit a világ tartana jónak. Nemcsak a hasznosat kell megkülönböztetned a haszontalantól, hanem a hasznosabbat is a kevésbé hasznostól. Táplálékot juttatni a szegényeknek: jó, nemes és hasznos cselekedet; de a lelküket táplálni, nemesebb és hasznosabb a

testük táplálásánál. Bármelyik gazdag táplálhatja a testet, de a lelket csak az táplálhatja, aki tud. Ha tudásod van, kötelességed másoknak is segíteni, hogy ők is tudjanak.

Ha még oly bölcs is vagy már, ezen az Ösvényen még sokat kell tanulnod, – olyan sokat, hogy itt is használnod kell megkülönböztető-képességedet s gondosan meg kell fontolnod, mit érdemes megtanulnod. Minden tudás hasznos, s egyszer majd minden tudás birtokodban lesz; de amíg a tudásnak csak egy része a tiéd, legyen rá gondod, hogy ez a leghasznosabb rész legyen. Isten épp úgy bölcsesség, mint szeretet, s minél több a bölcsességed, annál többet nyilvánítasz meg Őbelőle. Tanulj tehát, de tanuld elsősorban azt, ami leginkább segítségedre lehet, hogy másokon segíthess. Foglalkozz türelmesen tanulmányaiddal, ne azért, hogy az emberek bölcsnek tartsanak; de még a bölcsesség tudatának boldogságáért se; hanem azért, mert csak a bölcs ember tud segíteni. Bármennyire vágyjál is segíteni, ha tudatlan vagy, többet ártasz, mint használsz.

Különbséget kell tenned az igaz és hamis között; tanulj meg mindenben – gondolatban, szóban és cselekedetben – igaznak lenni.

Először gondolatban, ez pedig nem könnyű dolog, mert a világon sok a hamis gondolat, sok az esztelen előítélet, és senki sem fejlődhetik, ha ezeknek rabja. Ezért ne ragaszkodjál valamely gondolathoz csak azért, mert sokan ragaszkodnak hozzá; azért se, mert évszázadokon át hittek benne, vagy pedig azért, mert szentnek tartott könyvekben van megírva; saját magadnak kell megítélned, vajon ésszerű-e. Jegyezd meg, ha ezer embernek is egy a nézete valamely kérdésben, véleményük értéktelen, ha semmit sem tudnak a tárgyról. Aki az Ösvényen akar haladni, tanuljon meg önállóan gondolkozni, mert a babona az egyik legnagyobb rossz a világon, egyike azon bilincseknek, amelyektől teljesen meg kell szabadulnod.

Másokról igazat kell gondolnod; ne higgy róluk olyasmit, amit nem tudsz. Ne tedd fel, hogy gondolatban mindig veled foglalkoznak. Ha valaki olyasmit tesz, amiről azt hiszed, hogy bántó rád nézve, vagy olyasmit mond, amiben célzatosságot sejtessz, ne gondold azonnal: „Meg akart sérteni!”. Nagyon is valószínű, hogy egyáltalán nem is gondolt rád, mert minden léleknek megvan a maga baja, s gondolatai főképpen ekörül forognak. Ha valaki haragosan szól hozzád, ne gondold: „Gyűlöl, bántani akar!”. Lehet, hogy valaki vagy valami más felingerelte, s mivel éppen veled találkozott, haragját rajtad tölti ki. Balgán cselekszik, mert minden harag balgaság; de azért nem szabad róla valótlanul gondolnod.

Ha egyszer a Mester tanítványa lettél, mindig meggyőződhetsz gondolatod igaz voltáról, oly módon hogy összehasonlítod az Ővével. Mert a tanítvány egy a Mesterével, s gondolatát csak vissza kell vezetnie a Mester gondolatába, hogy azonnal lássa, vajon egyezik-e vele. Ha nem egyezik, helytelen, s rögtön megváltoztatja, mert a Mester gondolata tökéletes, mivel Ő mindent tud. Azok, akik még nem elfogadott tanítványai, ezt még nem tudják egészen megtenni, de nagy segítségükre lehet, ha gyakran megállnak és elgondolják: „Vajon mit gondolna a Mester? Vajon mit mondana vagy tenne ilyen körülmények között a Mester?” Mert sohasem szabad olyasmit tenned, mondanod vagy gondolnod, amiről nem tudod elképzelni, hogy a Mester is megtenné, mondaná vagy gondolná.

Légy igaz beszédedben is, – hűségre törekvő, túlzás nélküli. Sohase tulajdoníts másnak indító-okokat! Csak Mestere ismeri a gondolatait, s lehet, hogy olyan okokból cselekszik, amelyek egyáltalán eszedbe sem jutottak. Ha valakiről hallasz valamit, ne ismételd; lehet, hogy nem igaz, s még ha igaz is, jobb, ha mit sem szólsz. Gondold meg előbb jól, amit mondasz, különben vétesz a hűség ellen.

Légy igaz tetteidben! Ne kívánj másnak látszani, mint amilyen vagy, mert minden tettetés akadálya az igazság tiszta fényének, melynek úgy kell átsugároznia rajtad, miként napfény ragyog át a tiszta üvegen.

Különböztess meg az önzőt az önzetlentől! Az önzésnek ugyanis sokféle alakja van, s ha azt hiszed, hogy az egyik alakjában végleg kiölted, megjelenik egy másikban, épp oly hatalmasan, mint azelőtt. Fokozatosan azonban annyira eltölt a másokon való segítség gondolata, hogy kiszorítja minden önző gondolatodat, hogy nem lesz időd saját magadra gondolni.

Még egy másik irányban is gyakorolnod kell a megkülönböztető-képességet. Ismerd fel Istent mindenkiiben és mindenben, bármilyen rossz is külszínre. Testvéreden azzal is segíthetsz, ami közös bennetek, az pedig az Isteni Élet. Tanuld meg, hogyan ébresztheted fel azt benne, hogyan szólhatsz ahhoz. Így óvod meg testvéredet a tévedéstől.

II.

Vannak sokan, akiknek a vágytalanság kvalifikációja nehéz, mert úgy érzik, hogy azonosak vágyaikkal, és ha elvonnék tőlük megkülönböztető vágyaikat, vonzalmaikat és idegenkedéseiket, énjükből semmi sem maradna. Ám azok csak ilyenek, akik a Mestert még nem látták. Az Ő szent jelenlétének fényében minden vágy elhal, s csak egy marad meg: hogy Hozzá hasonlók lehessünk. De mielőtt még abban a boldogságban részesülnél, hogy ott állhass Őelőtte, szemtől-szembe, máris elérheted a vágytalanságot, ha akarod. Megkülönböztető-képességed már megmutatta, hogy mindazt, amire a legtöbb ember vágyik, például a gazdagságot és hatalmat, nem érdemes bírni; ha ezt az ember igazán érzi, nemcsak mondja, minden utánuk való vágya megszűnik.

Eddig mindez igen egyszerű, csak az szükséges, hogy megértsed. De vannak akik abbahagyják a földi célok hajhászását, csak azért, hogy elnyerjék a mennyországot, vagy hogy – ami az ő személyüket illet, – megszabaduljanak az újrászületéstől. Ne-hogy beleessél ebbe a tévedésbe! Ha teljesen megfeledeztél énedről, már nem gondolhatsz arra, mikor lesz szabad ez az én, vagy hogy milyen mennyországban legyen része. Jegyezd meg, hogy *minden* önző kívánság megköt, hogy még oly magasztos is a tárgya, s amíg le nem ráztad, nem vagy teljesen szabad, hogy a Mester munkájának szenteld magad.

Ha énedre vonatkozó valamennyi vágyad elmúlt is, még mindig megmaradhat az az egy, hogy lásd munkád eredményét. Ha segítesz valakin, *látni* szeretnéd, mennyit segítettél rajta, sőt talán még azt is szeretnéd, hogy ő maga is lássa és hálás legyen érte. Ám még ez is vágy és bizalom hiánya. Ha kiküldöd segítő-erődöt, eredménye kell, hogy legyen, akár láthatod, akár nem. Ha ismered a törvényt, tudod, hogy ennek így kell lennie. Tedd tehát a jót a jó kedvéért, ne pedig a jutalom reményében: dolgozz magáért a munkáért, ne pedig abban a reményben, hogy lásd az eredményét. Add oda magad a világ szolgálatára, mert szereted, s mert kénytelen vagy odaadni magad.

Ne vágyjál pszichikai erőkre, majd megjönnek, mihelyt a Mester látja, hogy mikor a legalkalmasabb számodra. Túl korai kierőszakolásuk gyakran sok bajt okoz, az ilyen embert sokszor félrevezetik a természet csalékony szellemei, vagy elbizakodik és azt hiszi, hogy nem tévedhet. Különböző is minden esetben a megszerzésükhöz szükséges időt és erőt a másokon való segítségére lehetne fordítani. Megjönnek majd a fejlődés folyamán, meg *kell* jönniük, ha pedig a Mester látja, hogy már korábban is hasznodra lehetnek, majd megmondja neked, hogyan fejlesztheted ki azokat veszélytelenül. Mindaddig azonban jobb számodra, ha még nincsenek ilyen erőid.

Óvakodnod kell bizonyos apró-cseprő vágyaktól is, amelyek igen gyakoriak a mindennapi életben. Sohase vágyjál feltűnni vagy eszesnek látszani, ne vágyjál beszélni. Jó, ha keveset beszélsz, még jobb ha semmit nem mondasz, hacsak nem vagy benne egészen bizonyos, hogy az, amit mondani szeretnél, igaz, barátságos és segítő. Mielőtt szólsz, fontold meg gondosan, megvan-e ez a három tulajdonság abban, amit mondani készülsz; ha pedig nincs, – ne mondd.

Jó, ha már most megszokod, hogy megfontolva gondolkozzál, mielőtt beszélsz; mert ha eléred a beavatást, minden szavadra vigyáznod kell, különben elmondasz valamit, amit nem szabad elmondani. A sok mindennapi beszéd szükségtelen és balga, ha pedig pletyka, akkor gonoszság. Szokj hozzá tehát inkább hallgatni, mint beszélni, s véleményeddel se hozakodj elő, hacsak határozottan nem kérdik. A kvalifikációnak egy másik szövegezése így szól: tudni, merni, akarni, hallgatni, s e négy között az utolsó a legnehezebb.

Egy másik általánosan elterjedt vágy, amelyet erélyesen le kell küzdened: a mások dolgába való beavatkozás vágya. Amit más tesz, mond vagy hisz, nem a te dolgod, s meg kell tanulnod őt teljesen magára hagyni. Korlátlan joga van a szabad gondolkodásra, szólásra és cselekvésre mindaddig, amíg valaki dolgába be nem avatkozik. Te magad is igényt tartasz arra, hogy korlátlanul azt tedd, amit jónak látsz. Ugyanezt a szabadságot tehát öneki is meg kell adnod, ha pedig él vele, nincs jogod róla valamit mondani.

Ha szerinted helytelenül cselekszik s alkalmat találsz, hogy négyszemközt és igen udvariasan megmondd neki, hogy miért vélekedel így, – talán meggyőződ; van azonban sok eset, mikor még ez is illetéktelen beavatkozás. Semmi esetre se szabad elmenned egy harmadik személyhez s a dolgról pletykálkodnod, mert ez rendkívül gonosz cselekedet.

Ha látod, hogy gyermekkel vagy állattal kegyetlenül bánnak, kötelességed közbelépni. Ha észreveszed, hogy valaki megszegi az ország törvényét, értesítened kell a hatóságokat. Ha rádbízták valakinek a tanítását, kötelességeddé válhatik, hogy gyöngéden figyelmeztess a hibáira. Ilyen esetek kivételével, törődjél a saját dolgaiddal és tanuld meg a hallgatás erényét.

III.

A magaviseletnek különösképpen megkívánt hat pontja, a Mester tanítása szerint:

1. önuralom a gondolkodásban,
2. önuralom a cselekvésben,
3. tolerancia.
4. vidámság,
5. céltudatosság,
6. bizalom.

(Tudom, hogy egyiket-másikat, úgyszintén kvalifikációkat, gyakran másképpen fordítják; én azonban minden esetben azokat a neveket alkalmazom, amelyeket magyarázat közben maga a Mester használt.)

1. *Önuralom a gondolkodásban*

– A vágytalanság kvalifikációja azt mutatja, hogy uralkodni kell az asztráltesten. Ugyanezt mutatja ez a tulajdonság a mentáltestre vonatkozóan. Jelenti a kedélyen való uralkodást, hogy ne érezz se haragot, se türelmetlenséget. Jelenti az elméden magán való uralkodást, hogy mindig nyugodt és higgadt legyen, és jelenti idegeidnek gondolkodásod segítségével való fékentartását, hogy amennyire csak lehet, ne legyenek ingerlékenyek. Ez utóbbi igen nehéz, mert ha megkísérled, hogy készülj az Ösvényre, testedet önkénytelenül is érzékenyebbé teszed, úgy, hogy idegeit könnyen felizgathatja egy hang, vagy egy megrázkódtatás és minden nyomást élénkebben érez; – azonban mégis meg kell tenned, ami tőled telik.

A higgadt gondolkodás bátorságot is jelent, úgy hogy félelem nélkül szállhatsz szembe az Ösvény megpróbáltatásaival és nehézségeivel. Állhatatosságot is jelent, – könnyebben viselheted hát el a minden ember életében jelentkező nehézségeket és elkerülheted a jelentéktelen dolgokon való szakadatlan töprengést, amire sok ember legtöbb idejét fecsérli. A Mester arra tanít, hogy egyáltalán mit sem számít, mi éri az embert kívülről: bánat, gond, betegség, veszteség, – mindezt semmibe kell vennie s nem szabad engednie, hogy megzavarják lelki nyugalmát. Régi cselekedetek következményei ezek, s ha jelentkeznek, örömmel kell azokat viselned, arra gondolva, hogy minden rossz mulandó, s hogy kötelességed mindig vidámnak és nyugodtnak maradni. Előző életeidhez tartoznak, nem pedig a mostanihoz; nem változtathatod meg őket, tehát hiábavaló nyugtalankodnod miattuk. Gondolj inkább arra, amit most teszel, ami jövődő életed eseményeit készíti elő, mert ezt meg *tudod* változtatni.

Ne engedd magad át szomorúságnak vagy lehangoltságnak. A lehangoltság helytelen, mert másokat is megfertőzhet és életüket nehezebbé teszi, – ehhez pedig nincs jogod. Ezért bármikor jelentkezzék is, rázd le azonnal.

Még más irányban is uralkodnod kell gondolataidon: ne hagyj, hogy csapongjanak. Bármivel foglalkozzál, összpontosítsd gondolataidat munkádra, hogy tökéletesen végezd. Ne engedj, hogy elméd tétlen legyen hanem tarts mindig jó gondolatokat készenlétben, hogy abban a pillanatban, mihelyt elméd újra szabad, előtérbe léphessenek.

Gondolaterődöt használd mindennap jó célokra, légy olyan erő, amely a fejlődés irányába működik. Gondolj mindennap valakire, akiről tudod, hogy bánata van, szenved vagy segítségre szorul és áraszd el szerető gondolatokkal.

Tartsd vissza gondolkodásodat a büszkeségtől, mert a büszkeség csupa tudatlanságból ered. Az az ember, aki nem tud, nagyra képzeli magát, azt hiszi ilyen vagy olyan dolgot vitt véghez. A bölcs ellenben tudja, hogy csak Isten nagy, s hogy Ő tesz minden jót.

2. *Önuralom a cselekvésben*

Ha gondolatod az, aminek lennie kell, cselekvéssel nem lesz sok bajod. De ne feledd: hogy hasznára lehess az emberiségnek, gondolatodnak cselekvésben kell megnyilvánulnia. Ne légy tehát tétlen, hanem folyton tevékeny a jóban. De a *saját* kötelességedet kell teljesítened, nem pedig a másét, hacsak nem teszed az ő engedelmeivel s azért, hogy segíts neki. Hadd végezze mindenki a saját munkáját a maga módján. Légy mindig készen, hogy segítségedet – ahol szükséges – felajánld, de *sohase* avatkozz a más dolgába. Sok ember számára ugyanis a legnehezebb dolog a világon, amíg megtanulja, hogy saját dolgával törődjék, pedig éppen ezt kell tenned.

Azért kell megkísérelned, hogy felsőbbrendű munkát vállalj magadra, még nem szabad megfélemlened mindennapi kötelességeidről, mert amíg ezeket el nem végezted, nem vagy szabad más szolgálatra. Nem kellene újabb világi kötelességeket vállalnod, de azokat, amelyeket már magadra vállaltál, teljesítsd tökéletesen. Minden világos és ésszerű kötelességedet, melyet magad ítélsz annak, tehát nem a képzelt kötelességeket, amelyekkel mások szeretnének megterhelni. Ha a Mesteré vagy, mindennapi munkádat is jobban kell végezned, mint mások, nem pedig rosszabbul, mert azt is Őerte kell tenned.

3. *Tolerancia*

Tökéletes toleranciát kell érezned mindenki iránt, s épp oly őszinte érdeklődést a másvallásúak hite iránt, mint a saját hited iránt. Mert a mások vallása: ösvény, mely a Legmagasztosabbhoz vezet, akár csak a tiéd, s hogy mindenkinek segíthess, mindenkit meg kell értened.

Hogy azonban elérhesd ezt a tökéletes toleranciát, előbb meg kell szabadulnod a vakbuzgóságtól és babonától. Meg kell tanulnod, hogy semmiféle szertartás nem szükséges, különben jobbnak képzeled magad azoknál, akik kivonják magukat a szertartások alól. Azért ne ítéld el azokat, akik még ragaszkodnak a szertartásokhoz. Hadd cselekedjenek úgy, ahogyan akarnak, de nem szabadna, hogy szembehelyez-

kedjenek veled, aki ismered az igazságot, s hogy olyasmit próbáljanak ráderőszakolni, amiből kinőttél. Találj mentséget mindenre, légy jóindulatú minden iránt.

Most, hogy szemed kinyílt, régi hitednek, régi szertarásaidnak némely része képzelenségnek fog látszani, s talán valóban az is. De ha nem is tudsz többé résztvenni azokban, tiszteld azon jó lelkek kedvéért, akikre nézve még fontosak. Megvan a helyük, megvan a hasznuk, olyanok, mint az a kettős vonal, mely gyermekkorodban vezetett, hogy egyenesen és szabályosan írj, amíg megtanultál sokkal jobban és szababban írni nélküle. Volt idő, amikor szükséged volt rá, ez az idő most már elmúlt.

Egy Nagy Tanító egyszer így írt: „Mikor gyermek voltam, úgy szóltam mint gyermek, úgy gondolkodtam mint gyermek, úgy értettem mint gyermek, minekutána pedig férfivá lettem, elhagytam a gyermekhez illendő dolgokat”. De aki elfelejtette gyerekkorát és elvesztette a gyermekhez való vonzódását, az nem taníthatja őket, az nem segíthet rajtuk. Tekints tehát mindenkire jóindulattal, nyájasan és türelemmel, de mindenkire egyformán, ha buddhista, hindu, dzsina, zsidó, keresztény vagy mohamedán.

4. Vidámság

Karmádat, bármilyen is, viseld vidáman, és vedd megtiszteltetésnek, hogy szenvedés ér, mert ez arra vall, hogy a Karma Urai méltónak találnak a segítségükre. Ha mégoly nehéz is, légy hálás, hogy nem még rosszabb. Gondolj arra, hogy csak csekély mértékben lehetsz hasznára a Mesternek, amíg rossz karmádat le nem róttad és nem vagy szabad. Neki ajánlva magad, karmád gyorsítását is kérted, úgy hogy most egy-két élet alatt lerovod azt, ami különben talán száz életre is kiterjedt volna. Hogy azonban a legjobb eredményt érd el, vidáman és örömmel kell viselned.

Íme egy másik pont. Le kell tenned a birtoklás minden érzéséről. Vegye bár el tőled a Karma mindazt, amit leginkább kedvelsz, sőt azokat is, akiket legjobban szeretsz: még akkor is mindig vidámnak kell lenned, készen arra, hogy bármitől vagy mindentől megválj. A Mesternek gyakran szüksége van arra, hogy erejét szolgálain át árássa másokra, ezt pedig nem teheti, ha szolga lehangoltságnak engedí át magát. Legyen tehát vidámság a szabály.

5. Céltudatosság

Egyet kell folyton szem előtt tartanod, azt hogy megtedd a Mester munkáját. Bármi tennivalód akadjon, erről még sem szabad soha megfélekedned. De hiszen más *tennivalód nem is akadhat*, mert minden segítőkész, önzetlen munka a Mester munkája, és Őérte kell megtenned. Munkaközben pedig fordítsd teljes figyelmedet minden egyes dologra, hogy a legtökéletesebb munkád legyen. Ugyanaz a Tanító ezt is megírta: „És valamit cselekszettek, szívetek szerint cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek”. Gondolj arra, hogyan végeznél valami munkát, ha tudnád, hogy egyszerre csak odajön a Mester, hogy megnézzé. Ugyanígy kell végezned minden munkádat. Azok, akik leginkább tudnak, legjobban fogják tudni, mi mindent jelentenek

ezek az igék. És íme egy hozzájuk hasonló másik, egy sokkal régibb: „Amit kezded cselekedhetik, tedd legjobb erőd szerint.”

Jelenti a céltudatosság még azt is, hogy még egy pillanatra se térítsen le semmi az Ösvényről, amelyre léptél. Se kísértések, se világi gyönyörök, se világi vonzalmak ne fordítsanak el tőle. Mert egyé kell fornod az Ösvénnyel; annyira része kell legyen természetednek, hogy kövesd anélkül, hogy rá kellene gondolnod, s ne térhess le róla. Te, a Monád, határozd el ezt. Szakítani elhatározásoddal annyi volna, mint szakítani saját magaddal.

6. Bizalom

Bízzál Mesteredben, bízzál magadban. Ha egyszer láttad a Mestert, bízni fogsz benne a végletekig, sok életen és halálon át. Ha még nem láttad, akkor igyekezz Őt megvalósítani magadban és bízzál benne, mert ha nem teszed, Ő sem segíthet. Amíg nincs meg a tökéletes bizalom, nem indulhat meg a szeretet és erő tökéletes kiáramlása.

Bízzál magadban. Azt mondod, hogy nagyon is jól ismered magad? Ha ez az érzésed, akkor *nem* ismered magadat, csak azt a gyarló külső burkot, mely gyakran merült a posványba. Te ellenben – az igazi Én – Isten tüzének szikrája vagy, és Isten, aki mindenható, benned van, ezért semmi sincs, amit meg ne tehetnél, ha akarod. Mondd magadnak: „Amit ember megtett, azt ember megteheti. Ember vagyok, de Isten is az emberben; megtehetem ezt a dolgot és meg is fogom tenni”. Mert ha az Ösvényen akarsz járni, akaratod olyan legyen, mint az edzett acél.

IV.

Valamennyi kvalifikáció között a szeretet a legfontosabb, mert ha elég erős valakiben, arra ösztönzi, hogy a többit is megszerezze, nélküle pedig a többi együttvéve sohasem volna elegendő. Gyakran úgy értelmezik, mint heves vágyakozást a születések és halálok körforgásától való megszabadulás és az Istennel való egyesülés után. Ilyen értelmezése azonban önzően hangzik, s jelentésének csak egy része. Nem annyira vágy, mint inkább *akarát*, feltett szándék, elhatározás. Hogy ennek az elhatározásnak eredménye is legyen, olyannyira el kell töltenie egész valódat, hogy ne hagyjon helyet benne más érzés számára. Valóban az Istennel való egyesülésre irányuló akarát, célja azonban nem az, hogy megszabadulj a gyötrelmekről és szenvedéstől, hanem hogy az Őiránta érzett mélységes szeretetedből együttműködhessél Ővele, és úgy cselekedhessél, ahogyan Ő cselekszik. Mivel Isten Szeretet, ha egyesülni akarsz vele, teljesen el kell telned tökéletes önzetlenséggel és szeretettel.

A mindennapi életben ez két dolgot jelent. Először is vigyázz, hogy semmiféle élőlényt ne bánts. Másodszor: légy mindig résen, hogy segíts, ha alkalom kínálkozik rá.

Először is ne bánts senkit. Három bűn van, mely többet árt, mint bármi más a világon: a pletykálgodás, a kegyetlenség és a babona, – mert ezek a szeretet ellen vétnek. E háromtól állandóan őrizkedjék, aki el akarja tölteni szívét az Isten iránt való szeretettel.

Íme, mire vezet a pletykálgodás. Rossz gondolattal kezdődik, s ez már magában véve bűn. Mert mindenki és mindenben van jó, és mindenki és mindenben van rossz. Bármelyiket erősíthetjük azzal, hogy rágondolunk, s ily módon előmozdíthatjuk a fejlődést, vagy pedig hátráltathatjuk, megtehetjük a Logosz akarátát, vagy pedig ellene szegülhetünk. Ha az embertársadban levő rosszra gondolsz, három gonosz tettet követsz el egyszerre:

1. Környezetedet jó gondolatok helyett rossz gondolatokkal árasztod el, s ily módon növeled a világ szomorúságát.

2. Ha az illetőben megvan az a rossz, amire gondolsz: erősbíted és táplálsz, ezzel pedig rosszabbá teszed testvéredet, ahelyett, hogy jobbá tennéd. Rendszerint azonban nincs is meg benne a rossz, csak úgy képzelted. Akkor pedig aljas gondolatod rossz cselekedetre csábítja testvéredet, mert ha még nem tökéletes, azzá teheted, amit felőle gondolsz.

3. Saját gondolatvilágodat jó gondolatok helyett rosszakkal töltöd meg, amivel megakadályozod fejlődésedet. Szép és vonzó látvány helyett rút és kínos látványt nyújtasz azoknak, akik látni tudnak.

De a pletyka nem elégszik meg azzal a sok kárral, amit saját magának és áldozatának okozott, hanem minden erejével megkísérli, hogy bűntársakat is szerezzen. Rosszindulatú történeteit mohón meséli el másnak, abban a reményben, hogy elhiszi, s aztán együtt árasztják el rossz gondolatokkal a szenvedőt. Így megy ez napról napra, s nemcsak egy ember teszi, hanem ezer meg ezer. Kezded-e már belátni, milyen

aljas, milyen szörnyű bűn ez? Feltétlenül kerülnöd kell. Sohase mondj rosszat valakiről, ha pedig más megteszi, vonakodj végighallgatni s mondd nyájasan: „Talán nem is igaz, s még ha igaz is, szebb, ha nem beszélünk róla”.

A kegyetlenség kétféle: szándékos vagy akaratlan. A szándékos kegyetlenség céltudatosan okoz fájdalmat valamely élőlénynek, ez pedig valamennyi bűn közt a legnagyobb, – nem embernek, inkább ördögnek a cselekedete. Talán azt mondd, hogy ember nem is tehet ilyesmit, ámde az emberek megtették és még ma is minden nap megteszik. Megtették az inkvizítorok, sok vallásos ember megtette vallásának nevében. Megteszik az élveboncolók, és szokásból megteszi sok tanító. Mindnyájan azzal igyekeznek menteni kegyetlenségüket, hogy szokás, pedig valamely bűn nem szűnik meg bűn lenni, mert sokan követik el. A Karma nem veszi figyelembe a szokást, és a kegyetlenség karmája a legborzalmasabb valamennyi között. Indiában legalább nincs mentség az ilyen szokásokra, mert hiszen mindenkinek jól ismert kötelessége, hogy élőlényt bántani nem szabad. A kegyetlenség végzete kell sújtsa azokat is, akik útnak indulnak azzal a feltett szándékkal, hogy megöljék Isten teremtményeit, s ezt „sport”-nak nevezik.

Tudom, hogy ilyesmit nem tennél, s hogy Isten iránt való szeretetből, valahányszor csak alkalom kínálkozik rá, határozottan tiltakozni fogsz ellene. Ám a beszédben is van kegyetlenség, épp úgy mint a cselekedetben, s aki sértő szándékkal mond valakinek valamit, ugyanezt a gonosztettet követi el. Bizonyára ezt sem tennéd, de olykor a meggondolatlan szó épp annyi fájdalmat okoz, mint a rosszindulatú. Óvakodnod kell tehát az akaratlanul elkövetett kegyetlenségtől is.

Rendszerint meggondolatlanságnak a következménye. Az egyik embert annyira eltölti a kapzsiság és a fősévség, hogy eszébe sem jut, mennyi szenvedést okoz, ha másoknak keveset fizet, vagy ha családját éhezeti. Egy másik csak a saját érzéki gyönyörére gondol és keveset törődik azzal, hány lelket és testet tesz tönkre a kielégítésével. Van aki, csakhogy megkímélje magát néhány percnyi fáradtságtól, nem fizeti ki munkásait a kellő időben, mit sem törődve azokkal a nehézségekkel, melyeket nekik okoz. Sok szenvedésnek oka csakis a meggondolatlanság, az, hogy az ember elfelejti meggondolni, milyen hatással lesz valamely cselekedete másokra. De a Karma sohasem felejt, s nem veszi tekintetbe az ember feledékenységét. Ha rá szeretnél lépni az Ösvényre, meg kell fontolnod, mi lesz cselekedeteidnek a következménye, nehogy a meggondolatlan kegyetlenség bűnébe essél.

Egy másik hatalmas rossz, mely sok borzalmas kegyetlenséget okozott: a tévhit, a babona. Aki ennek rabja, megveti a nálánál bölcsőbbeket, és arra akarja őket kényszeríteni, hogy úgy cselekedjenek, mint ő. Gondolj csak arra a szörnyű mézárásra, melyet az állatok feláldozásának tévhite okozott, vagy arra a még kegyetlenebb babonára, mely szerint az embernek hússal kell táplálkoznia. Gondolj arra a bánásmódra, melyben – a babona hatása alatt – a mi szeretett Indiánk elnyomott néposztályai részesülnek, és lásd ebből, milyen szívtelen kegyetlenséget szülhet ez a rossz tulajdonság még olyanok körében is, akik ismerik a testvériség kötelességét. Sok gonosztettet követtek el az emberek a Szeretet Istenének nevében, a babona lidércének hatása alatt. Legyen rá gondod, hogy ennek még legparányibb nyoma se maradjon benned.

Ezt a három nagy bűnt kerülnöd kell, végzetesek minden haladásra, mert a szeretet ellen vétetek. Ámde nemcsak tartózkodnod kell a rossztól, hanem tevékenynek kell lenned a jóban. Annyira el kell, hogy töltsön a szolgálás heves vágya, hogy mindig résen állj és szolgálj, – egész környezetednek, nemcsak az embereknek, hanem még az állatoknak és növényeknek is. Gyakorold ezt a jelentéktelen mindennapi dolgokban, hogy szokásoddá váljék, s hogy majd el ne mulaszd a nagy cselekedet ritkán kínálkozó alkalmát. Mert ha az a vágyad, hogy egyesülj Istennel, nem magadért vágysz erre, hanem azért, hogy vezeték légy, amely Isten kiáramló szeretetét eljuttatja embertársaidhoz.

Aki ösvényen van, nem magáért él, hanem másokért. Elfeledve magát, hogy másoknak szolgálhasson. Író toll ő Isten kezében, mely Isten kiáramló gondolatát kifejezésre juttatja idelent, – ami toll nélkül lehetetlen volna. Egyszersmind eleven tűzkéve, és úgy sugározza a világra a szívét eltöltő Isteni Szeretetet.

A bölcsesség, mely arra képesít, hogy szolgálj, az akarat, mely a bölcsességet irányítja, a szeretet, mely az akaratot megihleti: ezek a te kvalifikációid. Akarat, bölcsesség, szeretet, – ez a Logosz három megnyilvánuló tulajdonsága. Te, aki az Ő szolgálatába szeretnél szegődni, tárd a világ elé ezt a három tulajdonságot.